

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **D. S.**, nar. ..., bytem K. 1023, N.,
zastoupen: JUDr. Radek Bechyně, advokát, se sídlem Legerova
148, 280 02 Kolín,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88. 360
01 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.6.2017, č. j. 886/DS/17-3,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, Odboru právního a živnostenský úřad, ze dne 20.12.2016, č.j. 79337/2016/OPŽU/MISI-8, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) pro porušení § 17 odst. 5 písm. d), e) téhož zákona, a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení § 4 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 7.500,-Kč a zákaz řízení motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že v rámci řízení měl být kladen větší důraz na výsledky svědků, zda mohl zavinit žalobce dopravní nehodu a zda tato nehoda měla souvislost s údajným předjížděním. S ohledem na výpovědi svědků podle žalobce byl na vině spíš druhý účastník nehody než žalobce. Jednalo se o organizovanou akci se specifickým způsobem pohybu po komunikaci, kdy účastníci motocyklové jízdy jeli v koloně v několika řadách vedle sebe, což by se dalo označit za souběžnou jízdu. Každý jel jinou rychlostí a vzhledem k tomu by se nejspíše každý dopouštěl přestupku. Pokud žalobce v rámci kolony změnil směr ještě na přechodu, nemuselo se podle žalobce jednat o předjíždění a ani o nevědomou nedbalost. Podle žalobce byla aplikována presumpce viny, kdy je uvedena ne zcela nemožná verze průběhu skutkového děje, již žalovaný naprosto nerespektoval. Podle žalobce také nebyl prokázán materiální znak přestupku. Žalovaný uvedl, že společenským zájmem je dodržování pravidel silničního provozu, ovšem toto konstatování stírá podle žalobce rozdíl mezi materiálním a formálním znakem přestupku. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 14.12.2009 čj. 5 As 104/2008-45, podle něhož nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního. Zde proto vzniká pochybnost o ohrožení veřejného zájmu či konkrétních osob i s ohledem na kolizi s druhým účastníkem, který podle žalobce nese za nehodu minimálně stejnou vinu jako žalobce.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a plně odkázal na napadené rozhodnutí.
4. Součástí správního spisu je protokol o nehodě v silničním provozu Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje ze dne 28.9.2016, podle něhož v tento den v 10:55 hod žalobce na motocyklu Yamaha RZ x od obce Chodov k obci Sokolov po silnici č. II./222 předjížděl kolonu motocyklů a narazil přední částí svého vozidla do zadní části motocyklu KTM RZ x řidiče K., který dával znamení o změně směru jízdy vlevo a odbočoval k průmyslovému komplexu Vřesová. Došlo ke hmotné škodě a zranění žalobce. K tomu je přiložen plánek místa nehody, fotodokumentace poškozených motocyklů a videozáznam z průmyslových kamer, z něhož je patrné, že žalobce v levém pruhu zvýšenou rychlostí míjel kolonu motocyklů a srazil se s motocyklem odbočujícím vlevo. Řidič druhého motocyklu před ním nijak na záznamu nekličkuje.
5. Součástí správního spisu jsou také úřední záznamy PČR o podaných vysvětleních. Žalobce dne 5.10.2016 uváděl, že vybočil z kolony a začal ji předjíždět za přechodem pro chodce rychlostí cca 50 km/h a když ujel cca 100-150 m, z kolony vybočila další motorka. Žalobce měl za to, že jej druhý řidič vidí a že mu uhne. Pak se žalobce rozhodl podjet ho z pravé strany, ale řidič před ním kličkoval. Tehdy si žalobce uvědomil, že ho druhý řidič nevidí a začal brzdit, ale již došlo k nárazu.
6. Řidič V. K. dne 6.10.2016 uváděl, že v obci Vřesová chtěl odbočit vlevo a dal znamení o změně směru jízdy a podíval se do zpětného zrcátka, pak přešel do protisměrného pruhu. Zjistil, že je plně parkoviště, a pokračoval s tím, že zastaví o pár metrů dál na písčitém pruhu. Jel pomalu s cílem odbočit a zezadu do něj žalobce narazil. Součástí správního spisu jsou dále úřední záznamy o podaných vysvětleních osob P. L., J. H., F. H., J. B., S. B.

7. Správní orgán dále opatřil rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 4.9.2016 čj. 2444/DS/16-7, o povolení zvláštního užívání silnic dne 28.9.2016 k ukončení motorkářské sezóny, podle jehož podmínek jsou všichni účastníci povinni pohybovat se pouze v pravém pruhu. Jednání ve věci dne 14.11.2016 se žalobce nezúčastnil.
8. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí konstatoval, že stěžejním důkazem jsou videozáznamy, které zachycují, že žalobce a poškozený řidič přešli do protisměru téměř současně, avšak je velký rozdíl v rychlostech. Žalobce prudce zrychloval a druhý řidič zpomaloval. Na jeho motocyklu je vidět blikající levé směrové světlo. Žalobce podle videozáznamu přešel do protisměrného pruhu ještě před přechodem pro chodce. Svým jednáním žalobce podle správního orgánu porušil § 17 odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce a bezprostředně před nimi. Dále žalobce podle správního orgánu porušil § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí předjíždět, dává-li řidič vpředu jedoucího vozidla znamení o změně směru jízdy vlevo. V důsledku tohoto porušení došlo ke střetu motocyklů, čímž žalobce porušil i § 4 písm. a) zákona o silničním provozu.
9. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že vycházel z oznámení přestupku, z plánu místa dopravní nehody, v němž jsou zaznamenány zjištěné stopy a postavení vozidel o nehodě; z fotodokumentace na CD, na níž je zaznamenáno poškození motocyklů a jízdní stopy; z videozáznamu, z něhož je zřejmé, že žalobce předjížděl na přechodu pro chodce a v době, kdy řidič před ním dával znamení o změně směru jízdy vlevo; z výpisu z evidenční karty žalobce, podle něhož má žalobce na posledních pět let sedm záznamů v přestupcích. Uplatnění zásady in dubio pro reo je podle žalovaného možné použít za předpokladu, pokud jsou po zhodnocení důkazů pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn. Správní orgán v dané věci tyto pochybnosti neměl, proto nebyly splněny podmínky pro uplatnění této zásady. K námitce žalobce, že správní orgán dostatečně nevyslechl svědky a že nedošlo k předjíždění na přechodu pro chodce, ale jednalo se pouze o změnu směru jízdy, žalovaný uvedl, že správní orgán podle § 3 správního řádu postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vzhledem ke kamerovému záznamu, kde je protiprávní jednání žalobce zachyceno, by podle žalovaného bylo zcela nadbytečné provádět výslechy svědků či další dokazování. K tvrzení žalobce o nenaplnění materiálního znaku přestupku žalovaný uvedl, že formální znaky naplňují v běžných případech i znaky materiální. Žalobce předjížděl kolonu motocyklů na přechodu pro chodce a dále motocykl, jehož řidič odbočoval vlevo, přičemž dával znamení o změně směru jízdy. Tím naplnil jak formální (zaviněné protiprávní jednání - předjíždění na přechodu pro chodce a v době, kdy řidič vpředu jedoucího vozidla dával znamení o změně směru jízdy), tak i materiální (ohrozil zájem společnosti - bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, což mělo za následek dopravní nehodu) znak přestupku.
10. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
11. Žalobu soud neshledal důvodnou.
12. Žalobce v žalobě především tvrdil, že měl být kladen větší důraz na výslech svědků, zda mohl zavinit žalobce dopravní nehodu a zda tato nehoda měla souvislost s údajným předjížděním. Touto námitkou se zabýval již žalovaný, jak vyplývá z jeho výše shrnutého rozhodnutí. Správně uvedl, že rozhodující je zjištění skutkového stavu do té míry, že o

něm nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu. Správní orgány rozhodují, které důkazy provedou, vždy jsou povinny provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu, o němž nevznikají pochybnosti. Těmto povinnostem správní orgány v dané věci dostaly, neboť skutkový stav byl e důkazy zjištěn dostatečně a v úplnosti. Soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že rozhodujícími důkazy jsou v daném případě videozáznamy, které zachycují zřetelně nehodový děj a z nichž vina žalobce nepochybně vyplývá. Je zřejmé, že žalobce předjížděl již na přechodu pro chodce a také druhého řidiče, který v dostatečném předstihu dal znamení o odbočování vlevo a teprve poté začal odbočovat. O zavinění dopravní nehody v důsledku těchto pochybení ze strany žalobce nejsou žádné pochybnosti. Žalobcovo vyjádření navíc neobsahuje žádný konkrétní důkazní návrh.

13. Žalobce v žalobě dále uváděl, že pokud v rámci kolony změnil směr ještě na přechodu, nemuselo se jednat o předjíždění a ani o nevědomou nedbalost. Podle žalobce byla aplikována presumpce viny, kdy je uvedena ne zcela nemožná verze průběhu skutkového děje, již žalovaný naprosto nerespektoval. Rovněž k tomuto tvrzení se již správně vyjádřil v napadeném rozhodnutí žalovaný, který osvětlil, že v daném případě s ohledem na bez pochybností zjištěný skutkový stav nebylo možné uplatnit zásadu in dubio pro reo, která platí právě jen pro případy důvodných pochybností o skutkovém zjištění. Pokud správní orgán na základě provedených důkazů dospěl k závěru o zaviněném protiprávním jednání žalobce, nelze v tomto shledávat aplikaci presumpce viny, která znamená přijetí závěru o vině bez dostatečných důkazů. O takový případ se zde zjevně nejedná.
14. Žalobci nelze ani přisvědčit v tom, že by nebyl prokázán materiální znak přestupku. Správní orgány v daném případě neodůvodnily naplnění materiálního znaku pouze formálními znaky, nýbrž především nezjistily žádné výjimečné okolnosti případu, jež by snižovaly nebezpečnost protiprávního jednání žalobce (materiální znak) natolik, že by se již nejednalo o přestupek. Žalobce také žádné výjimečné okolnosti v tomto směru neuváděl.
15. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. února 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

samosoudkyně